

„Schilodirea” adventismului, versiunea Knight 2.0

14 aprilie 2009

Gili Cârstea

La sfârșitul anului trecut, Review and Herald PA a publicat ultima lucrare a faimosului teolog și istoric adventist, George R. Knight. Intitulată *The Apocalyptic Vision and the Neutering of Adventism*, cartea este un puternic semnal de alarmă că adventismul este pe cale să abandoneze viziunea apocaliptică a soliei lui istorice, și astfel să devină irelevant și impotent.

În loc de introducere, Knight explică folosirea expresiei neutering (a castra) în titlul cărții lui: „Neutering nu este un cuvânt frumos. Nici procedul nu este agreabil, fizic sau spiritual. Unii vor urî această metaforă; alții o vor iubi; dar nimeni nu o va uita. Și astfel, mi-am realizat prima parte a scopului scrierii acestei cărți.”

Așa cum reiese și din conținutul cărții, scopul autorului este deci să ajute biserica să înțeleagă că fără viziunea apocaliptică pe care a moștenit-o, adventismul este neproductiv.

Deși autorul contestă modul în care evangheliștii adventiști s-au concentrat abuziv asupra „fiarelor” din Apocalips, el susține că structura de bază a mesajului apocaliptic adventist este totuși corectă. Lumea protestantă a abandonat metoda istoricistă a interpretării profetice, în favoarea preterismului și futurismului, fără să înțeleagă că ea este fundamentată pe Daniel 2, și că ceea ce urmează în Daniel și Apocalips este dictat de acel tipar. La fel, principiul zi/an este puternic ancorat în profeția celor 70 de săptămâni, care prezice apariția și moartea lui Mesia, și astfel nu poate fi abandonat fără să deranjeze întreaga structură profetică.

El deplânge faptul că ultimele generații de pastori adventiști nu apreciază valoarea înaltă a viziunii apocaliptice a bisericii, și nici nu sunt familiarizați cu ea. Lucru care duce, în viziunea lui, la castrarea spirituală a adventismului.

Aceasta este o spectaculoasă răsturnare de situație, pentru cei care știu cine este și ce a promovat George R. Knight de-a lungul întregii lui cariere. Acum, ajuns la pensie și mai conștient ca niciodată că se apropie vertiginos întâlnirea cu Făcătorul său, stimatul nostru cărturar schimbă dramatic macazul, spre dezamăgirea fanilor lui liberali, cărora nu le vine să-și creadă ochilor că stimatul lor profesor a putut cârmi atât de brutal la dreapta. Anumite recenzii ale cărții lui deja nu se sfiesc să-l numească „fundamentalist.” Knight, fundamentalist...

GRK este cãrturarul care a influențat masiv gãndirea teologicã adventistã, și în special istoria noastrã denominaționalã, cu elementul ei central, 1888. El a scris volume, spre a bagateliza și arunca în derizoriu istoria și solia 1888, impunãnd școlilor teologice adventiste și bisericii mondiale concluzia lui asupra soliei 1888: „O chemare înapoi la creștinismul de bazã.” Ca sã nu existe confuzii, el explica foarte clar ce înțelege prin „creștinism de bazã” în acest context: Creștinismul evanghelic al bisericilor protestante din care adventismul tocmai ieșise. Cu alte cuvinte, în 1888 Dumnezeu chema biserica adventistã înapoi la teologia protestantã.

Teologia lui a avut un succes rãsunãtor în lumea academicã adventistã, deja înclinatã sã urmeze teologia reformaționistã a lui Desmond Ford. Cãrțile lui despre episodul 1888 sunt folosite realmente ca manuale de istorie în școlile adventiste. Practic, nu am întãlnit opozant al soliei 1888 care sã nu reflecte cu precizie gãndirea și argumentele lui George R.

Ca sã înțelegeți ce persoanã venerabilã era stimatul nostru autor în cercurile educaționale adventiste, am sã vã dau un singur exemplu.

Cu ceva ani în urmã, pe forumul acum decedat al bisericii, un teolog de pe plaiurile noastre mioritice nici nu îndrãzneã sã-i spunã lui Knight pe nume, referindu-se la persoana lui prin expresia „frãția sa.” Botezatã adventist, expresia corectã este „sfinția sa,” și ar fi folosit-o fãrã probleme, dacã ea nu „sunã ca *****” (dupã cum spunea un revoluționar odatã), în agora adventistã romãnã. Și asta în timp ce bunului Dumnezeu Îi spunea direct pe nume, fãrã vreo „frãție” sau „sfinție.”

Ei bine, „frãția sa” GRK este chirurgul principal, omul cu bisturiul, în operația de „neutering” a adventismului, și nu știe. Sau se face cã nu știe... Din poziția comodã de pensionar respectabil, acum i se pare necesar sã tragã alarma asupra unui trend pe care el personal l-a trasat, l-a cultivat și l-a impus bisericii mondiale.

Dupã ce ani de zile a ridiculizat „viziunea apocalipticã” a bisericii; dupã ce a influențat generații de pastori și viitori educatori adventiști cu teoria lui cã în 1888 nu a existat nimic „specific adventist;” dupã ce a îngropat doctrina sanctuarului și i-a cântat prohodul ani de zile la Andrews University, vine acum și spune bisericii cã teologia, viziunea și mesajul pionierilor sunt valide, și cã fãrã ele adventismul nu este decãt un jalnic eunuc.

Dupã ce a produs cel mai serios blocaj pe magistrala profeticã a bisericii, prin manipularea surselor istorice dupã metoda lui Froom, acum stã pe margine și aratã cu degetul la generațiile de pastori tineri care nu prea au habar de valoarea moștenirii noastre profetice. Ei sunt cei care „opereazã” adventismul, deoarece au renunțat la viziunea noastrã apocalipticã.

Autorul cãrții susține cã aceasta este cea mai importantã lucrare a întregii lui opere. Ne bucurã aceastã declarație și suntem de acord cu ea. Abia acum Knight a

spus ceva relevant și destul de apropiat de realitatea istorică. Toate celelalte cărți, în frunte cu *Angry Saints* și *From 1888 To Apostasy: The Case of A.T.Jones*, nu sunt decât încercări de a obișnui biserica, *The Fat Lady*, cu adventismul ei operat de distinctivele denominaționale. A reușit, deoarece toate școlile de teologie au îmbrățișat teoria lui despre 1888, și implicit despre doctrina sanctuarului.

Când spune „viziunea apocaliptică” a adventismului, Knight se referă, evident, la întreita solie îngerească, pe temelia căreia este clădită întreaga schiță profetică. Fără ea, spune el, adventismul este „neutralizat,” adică lipsit de singurul element care îi oferă personalitate.

Cum a ajuns el la această concluzie corectă? Ce a produs această întoarcere la 180 de grade în mentalitatea lui?

Toată lumea știe că stimatul nostru profesor a negat vehement declarația inspirată că solia 1888, aceea trimisă prin frații Waggoner și Jones, este „cu adevărat solia îngerului al treilea.”

A ridiculizat permanent declarația inspirată că „marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănitului lui Hristos.”

A declarat public și fără rețineri că a făcut tot ce i-a stat în putință spre a demonstra că „Jones a fost aberant de la început până la sfârșit.”

A călăuzit generații de pastori și educatori în teologia liberală și ecumenică a vremii, spre a ajuta biserica mondială să se întoarcă la „creștinismul de bază.”

A fost vorbitorul principal la prima conferință re:church, „Loving Babylon,” încurajând acel grup să construiască adventismul „de la zero.” Ceea ce și fac aceștia, în prezent. Nu este nevoie decât să aruncați o privire pe situl Faith House ca să înțelegeți cât de „operat” este adventismul predat de stimatul nostru frate Knight la catedra Universității Andrews.

Ce impact va avea cartea lui asupra bisericii rămâne de văzut. Ceea ce este sigur, este gustul amar produs de înțelegerea faptului că marile noastre personalități abia la pensie ajung la înțelepciune, și că doar atunci capătă viziunea pe care n-au avut-o de-a lungul întregii lor cariere. Cine mai ascultă acum ce are de spus un octogenar ieșit din circuitul academic? Foștii lui elevi zâmbesc amar, consolându-se cu gândul că stimatul lor mentor a intrat în acea problematică perioadă a vieții numită „dot age.”

Îmi aduce aminte de regretatul nostru frate Pierson, președinte al CG, care abia în discursul de adio a recunoscut că mișcarea adventă se află pe un drum periculos, că există forțe subtile ce subminează temeliile adventiste, iar în universitățile noastre se servește vinul Babilonului, adus de profesorii formați în școlile lumii. Totul perfect adevărat. Cum au apărut ele abia acum? De ce nu le-a combătut dânsul în timpul mandatului? Cât timp a avut puterea și autoritatea să schimbe ceva, sau cel puțin să fie ascultat cu atenție, nu a avut nimic de spus. S-a mulțumit să emită faimoasele circulare din anii 73 și 74, o palidă chemare la

pocăință, fără nicio aluzie la faptul că Martorul Credincios așteaptă pocăință de la îngerul bisericii Laodicea, și că solia 1888 este în esență o chemare la Nunta Mielului, la consumarea tainei lui Dumnezeu.

La fel s-a întâmplat cu fratele Oliveira (fost vice-președinte al CG), care abia la pensie a descoperit că biserica este sabotată de calul troian liberal și de coloana a cincea secularistă. Dacă și magnificul istoric GRK merge pe același drum, nu ar fi mai folositor pentru biserică să scoată la pensie întreaga administrație, corpul pastoral și clasa academică? Frații ar avea astfel posibilitatea și libertatea să spună ceea ce deocamdată nu înțeleg sau nu au curajul să spună. Ar fi o binecuvântare care ar merita chiar dublarea zecimii și alte sacrificii materiale din partea membrilor.

„Viziunea apocaliptică” a adventismului, ne-am bucura noi să știe stimatul nostru autor, nu se limitează la o mecanică și artificială predicare a capitolului 14 din Apocalips, tot așa cum doctrina sanctuarului nu înseamnă o redare grafică a schiței profetice a celor 2300 de seri și dimineți. Dumnezeu a explicat cât de clar se putea că solia 1888 este „începutul” luminii „celuilalt” înger, că ea se va dezvolta în marea strigare și va fi însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt.

Viziunea noastră profetică țintește spre descoperirea slavei îngerului din capitolul 18, rezultată din scena de maximă glorie a inaugurării împărăției lui Dumnezeu, produsă de Nunta Mielului din capitolul 19.

Acestea sunt distinctivele de care a fost păgubit adventismul și viziunea noastră apocaliptică. Elementul central al cărții lui Ioan este descoperirea lui Isus în cel mai proeminent rol al Său: Un mire părăsit de logodnica lui, pe care a reușit, în sfârșit, să o atragă cu funii de dragoste și să o aducă la Nuntă. Fără acest eveniment monumental, trâmbița a șaptea nu poate suna. Ea trebuie să anunțe că „taina lui Dumnezeu s-a sfârșit,” după vestea cea bună descoperită slujitorilor Săi prooroci.

Doar atunci când vom vedea legătura dintre capitolul 14 din Apocalips și capitolele 18 și 19, vom onora cum trebuie „viziunea apocaliptică” a adventismului, și ne vom ocupa locul destinat nouă de providență în cel mai spectaculos proces din istoria universului.
